

свие и десеттѣ, приведе се и съ показалеца като съ моливѣ пише на пѣсѣка, пише и чете. . . Чакъ докато слънцето огрѣе.

Такава една мирна стана Тинка. Радваха се и майка ѝ, и баща ѝ. Единъ день току дотича запѣхтѣна и още отъ прага се развика:

— Читанкитѣ, мамо! . . . Новитѣ читанки!

— Е, та? — изгледа я майка ѝ, както си бѣше наведена надъ ношвитѣ и пакъ заразмѣсва хлѣба. — Читанка сме ти намѣрили ние. Хемъ да видишь каква читанка!

Тинка се спусна къмъ нея съ зинали уста. Майка ѝ мѣси хлѣба, и безъ да я поглежда, разправя:

— Отъ чичовитѣ Лешкови. . . Нали Пенка на чича ти Лешка бѣше лани въ второ отдѣление, та нейната читанка. . .

— Ама тя вехта, ма мамоо!

— Не е вехта, ти ами бѣгай я земи, да не останешъ и безъ нея. . .

Тинка постоя съ наведена глава, па току трѣгна къмъ чичови си. Майка ѝ бѣше хвърлила хлѣба въ нагорещената подница и го заравяше съ жарь, когато тя проскимтѣ въ двора.

— Ама тя парцалъ, ма мамоо! — влѣзе тя разплакана въ кѣщи, прелисти скжсана и измачкана читанка и току я хвърли на земята. — Не ща тозъ парцалъ! Искамъ нова читанка, всичкитѣ иматъ нови читанки! . . . — И се полупи съ очи на кревата.

Майка ѝ се изправи на рѣжена, изгледа я, какъ цѣлата се трѣска отъ плачь, изгледа и читанката, полупена сжшо по очи на земята и току подмрѣдна:

— Глезенъ свѣтъ! Ние нѣкога и книги нѣмахме. Война, свѣтъ

гине, кой ще ти печати книги. . . ами тѣй слѣпешката, пѣкъ вие сега! . . .

И се дръпна да дозарине хлѣба. А като го зарина и приглади тѣй пепела съ рѣжена, отри съ престилка попотеното си лице и взе читанката отъ земята. Обърна я оттукъ-оттамъ, оправи нѣкои навити на цигара краища, па дигна учудено вежди:

— Че какво ѝ е на тая читанка, та си заскимтѣла сега. . . Че нѣмало преднитѣ листове и била скжсана тукъ-тамъ. . . — прилестя тя читанката, — като е учено въ нея, то тѣй е. . . И чичовата ти Пена на вехто я взе, па е на. . . премина. И ти ще преминешъ, то умъ трѣбва, а не нова читанка, на вземи я! . . .

Приведе се надъ нея и занабутва читанката въ рѣцетѣ ѝ, но Тинка я блѣска, маха, каточе се пази отъ нѣкакво страшно животно.

— Оо, ти си слободно момиченце! — навжси се майка ѝ и току метна читанката на кревата. — Ново. Кой не обича новото. Де да има и за мене една нова рокля сега — да се издокарамъ тѣй въ празникъ, ама като нѣма, ще бжде и съ тая кърповица. . . Така де. . . като нѣмаме пари сега. . . ще подлепи баща ти тая книжчица, ще я обвие съ вестникъ и ще стане една — нѣма да я познаешъ, мълчи ти. . .

Шѣта майката и я моли да млѣкне, но тя не млѣква. Идва си вечерьта баща ѝ, взима читанката, занася я въ кооперацията, пошива я тамъ, подлепва я съ вестникъ и току я донася — нова-новеничка. Тинчето избрѣсва очитѣ си, поема я отъ татка си, но като я отваря и вижда изпоцапанитѣ вѣтре кар-